

Til § 460

Det følger af bestemmelsen, at retten stiller spørgsmål til den, som afhøres, når der i sandhedens tjeneste er grund til det. Bestemmelsen svarer til den danske retsplejelovs § 867 og er udtryk for princippet om, at retten – inden for kriminalretsplejens rammer – har en forpligtelse til at søge sagen oplyst med sigte på at nå et materielt rigtigt resultat. Af bestemmelsen fremgår imidlertid indirekte, at det ikke i almindelighed er retten, der foretager afhøringen, og at retten i det hele taget bør være tilbageholdende med at foretage eller overtage afhøringen, medmindre det sker i sandhedens tjeneste.

Til § 461

Den foreslåede bestemmelse indeholder nærmere regler om gengivelse i retsbogen af de forklaringer, der afgives under sagen. Bestemmelserne supplerer reglerne om politiafhøringer i §§ 346, stk. 2-4, og 347, som i medfør af § 349 også gælder for afhøringer i retten.

Efter *stk. 1* skal de forklaringer, der afgives under afhøringen, gengives i retsbogen på det sprog, hvori forklaringen er afgivet. Der er dog samtidig mulighed for at fravige dette krav i tilfælde, hvor det findes nødvendigt og forsvarligt, og i disse tilfælde vil tilførslen derfor kunne ske på grundlag af tolkens oversættelse af den afgivne forklaring. Denne undtagelsesregel bygger på det forhold, at ikke alle aktører i kriminalsagens behandling, herunder ikke alle retsformænd, er dobbeltsprogede, og et undtagelsesfrit krav om at gengivelsen skal ske på det afgivne sprog vil derfor ikke kunne overholdes. Det gælder bl.a. i Grønlands Landsret, hvor retsformanden – i hvert fald på nuværende tidspunkt – er en dansk (og dansksproget) jurist, ligesom de juridisk uddannede anklagere og advokater for tiden er danske jurister.

Til § 462

Bestemmelsen, der giver tiltalte ret til at udtale sig efter hvert enkelt vidnes forklaring og efter ethvert andet bevis, svarer til den gældende bestemmelse i kapitel 5, § 38.

*Bevisførelse**Til § 463*

Bestemmelsen, der omhandler parternes ligestilling med hensyn til adgangen til bevisførelse, samt rettens mulighed for at påvirke bevisførelsen, svarer til de nu gældende bestemmelser i kapitel 5, § 37, stk. 1-3.

Til § 464

Den foreslåede bestemmelse, der er ny, fastslår, at bevisførelsen skal finde sted under hovedforhandlingen, og at retten ved afgørelsen af, om noget kan anses for bevist, alene kan tage hensyn til de beviser, som er fremført under hovedforhandlingen (bevisumiddelbarhedsprincippet).

Der henvises i øvrigt til betænkningens afsnit VIII, kap. 4.

Til § 465

Efter den foreslåede bestemmelse, der er ny, kan retten beslutte, at bevisførelsen helt eller delvis skal foregå under forberedelsen af sagen, dvs. et forberedende retsmøde, jf. § 447, stk. 2. Dette forudsætter, at bevisførelse under hovedforhandlingen vil være forbundet med særlige vanskeligheder eller omkostninger, eller at der i øvrigt foreligger ganske særlige grunde til at fravige princippet om, at bevisførelse skal finde sted under hovedforhandlingen. Som anført i bemærkningerne til § 447, stk. 2, kan bestemmelsen f.eks. finde anvendelse i tilfælde, hvor et vidne vil være ude af stand til at møde under hovedforhandlingen, og hvor hensynet til tiltalte og dennes forsvar ikke taler imod at tillade bevisførelse under forberedelsen.

Til § 466

Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 1*, der er ny, kan retten beslutte, at afhøringen af tiltalte skal foregå under anvendelse af fjernkommunikation med billede, hvis tiltaltes personlige tilstedeværelse i retten ikke er nødvendig. Der henvises nærmere til betænkningens afsnit X, kap. 11.2.3., hvor betingelserne for at anvende denne afhøringsform er beskrevet nærmere.

Efter *stk. 2* kan retten under samme betingelser bestemme, at tiltalte indkaldes til afhøring på det sted, hvor det findes mest hensigtsmæssigt, dvs. subsidiær afhøring. Denne fremgangsmåde indebærer i højere grad en fravigelse fra bevisumiddelbarhedsprincippet, og det er derfor en yderligere betingelse for subsidiær afhøring af tiltalte, at der ikke er mulighed for at anvende fjernkommunikation med billede. Subsidiær afhøring af tiltalte forudsættes – afhængig af sagens karakter og forklaringens betydning – anvendt med tilbageholdenhed i forhold til praksis efter gældende ret. Der henvises nærmere til betænkningens afsnit X, kap. 11.2.5.

I *stk. 3* er en henvisning til, at spørgsmålet om, hvorvidt et vidne skal afhøres for dømmende ret eller for retten på det sted, hvor vidnet bor, må afgøres efter den almindelige bestemmelse i § 141 om adgangen til